

AMADEU FABREGAT

Un e-mail per a María Consuelo

Estimada (malgrat tot o potser per això mateix) amiga: quan vaig llegir la crònica de la teua destitució com a directora de *Las Provincias*, vaig pensar que es tractava d'una bola, d'una d'aqueixes falses notícies que omplim majorment les pàgines del teu periòdic. Cas que no es tractés d'una altra falsia, haig d'admetre que només esdeveniments tan impensables com la fi de la crisi del socialisme valencià o que Rita Barberà s'instal·lés un *piercing* a l'entrecella, podien causar-me major impacte.

No sé si recordaràs que fou l'Eliseu Climent qui ens presentà, a principi dels setanta; perquè València no dona per a més, i ací som sempre els mateixos estimant-nos o odiant-nos, segons temporades, per passar l'estona. Al teu periòdic vaig aprendre a escriure, encara recorde algunes nits plujoses que m'hi acostava per lliurar-te una d'aquelles cròniques de la vida social valenciana que, generalment, solia inventar-me. Perquè la vida social valenciana mai no ha existit i perquè em feia molta ràbia que gaudires de l'exclusiva a l'hora de manipular la realitat.

Un temps després, ja saps, començarem a estirar-nos els cabells per la història aquella de la identitat, confonent la raó amb el sentiment i la filologia amb la trigonometria. Tot plegat, vares aprofitar sàviament l'avinentsa. Com a companya de viatge de l'esquerra no hauries arribat gaire lluny, però el teu nou paper de deessa del regionalisme, o com es vulga dir, hauria d'acabar convertint-te en la persona més poderosa i, en conseqüència, més odiada i estimada del país.

Amb la teua actitud vas animar, paradoxalment, el nacionalisme que combaties, de la mateixa forma que aqueix nacionalisme et donà sovint, simètricament, armes dialèctiques que tu feies explotar amb gran soroll des

del periòdic. I és que els enemics vénen d'allò més bé quan, per no tenir grans coses a dir, hom construeix exclusivament el seu discurs sobre la maldat intrínseca i còsmica del contrari. Un bon enemic no té preu. Per altra banda, mai no consentires que la tossuda realitat t'arruinés una notícia, perquè tu et gloriejaves d'inventar i reinventar la realitat, segons el dictat del teu caprici. I gairebé sempre, al final d'una salvatge campanya de descrèdit en contra d'algun innocent, o després de calum-

niar i perseguir persones honestes com si fossen delinqüents, la realitat acabava acomodant-se a les teues ordres.

Feia anys que no llegia el teu periòdic, encara que, de vegades, el demanava en algun vol. De tard en tard, m'abellia comprovar que l'eternitat s'havia instal·lat definitivament a les pàgines de *Las Provincias*, amb les mateixes fòbies de sempre, perquè llavors sentia jo com si el temps s'hagués deturat, i això em feia rejuvenir per uns instants. Espere que la notícia de la teua destitució siga finalment una altra falsia d'aquelles que tant t'agrada de publicar, o una ma-

niobra de màrqueting de la teua empresa. Pensar València sense les teues manifasseries em resulta del tot impossible. I haver de repensar-la, a aquestes altures de la meua vida i amb la calor que fa, em provoca una mandra infinita.

Teu (malgrat tot o potser per això mateix).

Periodista

*“Mai no consentires
que la tossuda
realitat t'arruinés
una notícia,
perquè tu, María
Consuelo, et
gloriejaves
d'inventar
i reinventar la realitat,
segons el dictat del
teu caprici.”*